

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ .....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΩΣ μάλιστα ή Αικατερίνη των Μεδίκων να ελγε παίζει κάποιο ρόλο στην τραγωδία αυτή. Ήταν τότε μόλις είκοσι χρόνων, μα ή ζηλοτυπία της θα την έκανε να επαγρυπνή σ' όλες τις πράξεις της αντίπαλου της.

Η Αικατερίνη δέχτηκε τον ύποκομητα ντ' Έξιμές, με όλη την ευγένεια που του έδειχνε σε κάθε περίπτωση.

—Σεις είστε, όρασε νικητή, του είπτε. Σε ποιά ευτυχία όφειλω την επίσκεψή σας; Σας βλέπω, δυστυχώς, πολύ σπάνια, κύριε ντ' Έξιμές, κι' αυτή μου φαίνεται είνε ή πρώτη φορά που μου ζητάτε άκρόασι στα διαμερισμάτά μου. Έν τούτοις, πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας, ότι θα είσθε πάντοτε καλόδεχτος εδώ μέσα...

—Μεγαλειοτάτη, ηρώδησε ό Γαβριήλ, δέν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω για την τόσο καλωσίην σας και είμαι βέβαιος πώς ή άφοσίωσί μου...

—Άφηστε την άφοσίωσί σας τον δέικνε ή Αικατερίνη, κι' έλάτε στο ζήτημα που σας έφερε εδώ. Μπορώ να σας φανώ χρήσιμη σε τίποτε;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη, νομίζω, ότι μπορείτε...

—Τόσο το καλύτερο, κύριε ντ' Έξιμές, απάντησε ή Αικατερίνη με το πιο ένθαρρυντικό χαμόγελο. "Ό,τι κι' άν μου ζητήσετε, φτάνει να έξαρτάται από μένα, σας ύπόσχομαι εκ των προτέρων πώς θα το κάμω, όρασε μου ίπποτά, —Η καλωσίην σας είνε άπέραντη, Μεγαλειοτάτη.

—Μιλήστε λοιπόν, είπτε άναστενάζουσα ή βασίλισσα.

—Έρχομαι, Μεγαλειοτάτη, να σας ζητήσω μια πληροφορία και τίποτε περισσότερο. Μά για μένα ή πληροφορία αυτή είνε το πάν. Γι' αυτό θα με συγχωρήσετε, άν σας κάνω να ξεαναθυμηθήτε μερικά θλιβερά περιστατικά της ζωής σας... Πρόκειται για ένα γεγονός που συνέβη στα 1539.

—"Ω! Έκανε ή Αικατερίνη. "Ήσιον πολύ νέα τότε, σχεδόν παιδί...

—Μά είσπε συγχρόνως πολύ όραία και άξια άσφαλώς ν' αγαπηθήτε.

—Ναι, αυτό μου έλεγαν πολλοί, είπτε ή Αικατερίνη, γοητευμένη από την προτή που έπαρνε ή συνομιλία.

—Και όμως, έξακολούθησε ό Γαβριήλ, μα άλλη γυναίκα τολμώδης από τότε να ποδοπατή τα δικαιώματά σας ως βασιλίσσης, δικαιώματα που τα είχατε από το Θεό, από την καταγωγή σας και από την όμορφιά σας. Η γυναίκα αυτή μάλιστα, σαν να μην της έφτανε το ότι ελγε θαυμάσει, με μάλιστα χωρίς άλλο, τον νεαρό άκόμα σύζυγό σας, ή γυναίκα αυτή επρόβιθε αυτόν που σας επρόβιθε, τον βασιλέα δηλαδή, κι' αγαπούσε τον κόμητα ντε Μοντγκομερέ. Ίσως όμως να τάχετε λησπονήσει δι' αυτά, Μεγαλειοτάτη...

—"Όχι, δέν τα λησπονήσα! φώναξε ή Αικατερίνη των Μεδίκων. "Όι' αυτά τα γεγονότα είνε ζωντανά άκόμα μέσα στο μυαλό μου. Ναι, ή άδιάντροπη αυτή γυναίκα, ή "Αρτεμς του Πονατιέ, αγάπησε τον κόμητα ντε Μοντγκομερέ. "Όταν όμως είδε πώς ό έρωσ της άποκαλύφθηκε, προσποιηθήκε ότι το έκαμε επίτηδες για να δοκιμάση την καρδιά του συζύγου μου, κι' όταν ό Μοντγκομερέ έξαφανίστηκε —κατά διαταγή της ίσως— δέν έχρησε ούτε ένα δάκρυ και παρουσίαστηκε στον άνακτορικό χορό που γελαστή και που τραλλή από κάθε άλλη φορά. Ναι, θα θυμάμαι δι' αυτά, γιατί κι' έκαναν να περνώ τις ημέρες μου και τις νύχτες μου με δάκρυα. Τότε υπέφερα πολύ. Μά από τότε ή περιηριανά μου ζήτησε. "Όστόσο, έκανα πάντοτε το καλύτερο μου, κράτησα την άξιοσπρέπιά μου ως συζύγου, βασιλίσσης και μητέρας και χάρασα στη Γαλλία και στο βασιλέα... Τώρα και αγαπώ το σύζυγό μου γαλήνια, σαν φίλο και σαν πατέρα των παιδιών μου και δέν του άναγνωρίζω το δικαίωμα ν' έπαιγθ από μένα ένα αίσθημα πιο τρυφερό. "Έξωσι και άκριτά για το γενικό καλό. Μπορώ λοιπόν να ζήσω στο έξής και για τον έαντο μου. Έκείδησα πολύ άκριτά την εύτυχία μου. Άν λοιπόν μου προσφερθεί μια άφοσίωσι καινούργια και γεμάτη πάθος, θα ήταν έγκλημα να την άνω-

κρούσω, Γαβριήλ...

Τα βλέμματα που έρχινε ή Αικατερίνη των Μεδίκων στο νέο, τόνιζαν τα λόγια της. Μά το πνεύμα του Γαβριήλ βροιάζονταν άλλο. "Από τη στιγμή που ή Αικατερίνη ελγε πάψει να του μιλάη για τον πατέρα του, δέν την άκουγε και κι' ελγε βυθιστή σ' όνειροπόλησα. "Η όνειροπόλησις αυτή που ή Αικατερίνη την έφήμιζε με τη σημασία που ήθελε εκείνη, της άφρεσε έξαιρετικά. Μά ό Γαβριήλ διέκρινε τη σωτή.

—Σας ζητώ μια τελευταία πληροφορία, Μεγαλειοτάτη, είπτε, την πιο σπουδαία. Είσθε τόσο καλή για μένα! Το ήξερα από πριν πώς ερχόμενος σε σας, θα έφενγα ίκανοποιημένους. Μιλήσατε για άφοσίωσι. "Υπολογίζετε στη δική μου, Μεγαλειοτάτη. Μά άποτελειώστε το έργο σας, σας ίκεταίνω. "Αφού ξέρετε τις λεπτομέρειες της θλιβερης αυτής περιπέτειας του κόμητας ντε Μοντγκομερέ, θα ξέρετε άν ή "Αρτεμς ντε Κάστρο, ή όποια γεννηθήκε μερικώς μις μετá την έξαφάνισή του, ίτηξε κόρη του ή κόρη του βασιλέως;

Η Αικατερίνη των Μεδίκων κτύπησε μερικώς στιγμές τον Γαβριήλ, σαν να ήθελε να μακύνει για ποιά σωατή της άπύθιθε αυτή την ερώτησι. Νόμισε λοιπόν πώς το μάντεψε και του απάντησε χαμογελώντας:

—Έχω άντιληφθεί πράγματι, ότι προσέχετε ιδιαίτέρως την "Αρτεμίδα ντε Κάστρο και ότι έρωτοτροπεύετε έπίμονα μαζί της. Μαντείνω τώρα τους σκοπούς σας. Θέλετε να βεβαιώδητε πριν προχωρήσετε περισσότερο, μήπως ακολουθήτε στραδό δρόμο. Θέλετε να μάθετε άν πραγματικά είνε κόρη του βασιλέως αυτή που περιβάλλετε τώρα με τις φροντίδες σας. Δέν θέλετε να την παντρευτήτε και να μάλιστα έξαφρα πώς είνε νόθος κόρη του κόμητας Μοντγκομερέ. Μά δυό λόγια, είσθε φιλόδοξος, κύριε ντ' Έξιμές. Μή διαμαρτυρήσθε. Σας έπατώ γι' αυτό περισσότερο και οι σωατοί σας, άντι να είνε άντιθετοι πρὸς τα σχέδια που έχω για σας, μπορούν να τα έξυτηρηθήσουν. Είσθε φιλόδοξος, δέν είν' έτσι;

—Μά, κυρία... Έκανε ό Γαβριήλ στενοχωρημένος.

—Σωπάστε... Έ λοιπόν, θέλετε ν' ακούσετε μια φίλη; Έγκαταλείψατε τα σχέδιά σας για την "Αρτεμίδα. Άφήστε αυτή την κοίλια. Δέν ξέρω άν είνε κόρη του βασιλέως. Μά διδύποτε και άν συμβαίνει, δέν είνε ή γυναίκα που σας ταυμάζει. Είνε αδύνατη και μαλακή, γιατί αίσθημα και χάρη, άν θέλετε, μα χωρίς ένεργητικότητα, χωρίς δύναμη. Κατόρθωσε να καρδίση την εύνοια του βασιλέως, μα δέν θα μπορούή να έπαφεληθή αυτής. Έκείνο που σας χρειάζεται, Γαβριήλ, για την πραγματοποίησι των μεγάλων σας όνειρων, είνε μια καρδιά δυνατή και μεγάλη, ή όποια να σας βοηθή στα πάντα. Αυτή την καρδιά τη βρήκατε, ύποκόμη ντ' Έξιμές, χωρίς να το ξέρετε.

Ό Γαβριήλ την κτύπησε έξαφρασιμένως. Μά εκείνη έξακολούθησε:

—Άκούστε με, Γαβριήλ. "Από την πρώτη στιγμή που σε είδα, έννόησα για σας ένα αίσθημα άγνωστο—και μάλιστα γελάστημα τάχα; Τα λόγια σας και τα βλέμμάτά σας κι' αυτό άκόμα το σημερινό διάβημά σας μου άποδεικνύουν, ότι δέν συνάντησα έναν άάφροστο...

—Κυρία! είπτε ό Γαβριήλ κατατρομαγμένος. Μά ή βασίλισσα πήρε διαφορετικά τη σημασία του έπαφρημάτος του κι' έξακολούθησε:

—Γαβριήλ, άν σήμερα δέν είμαι πανίσχυρη, αύριο θα γίνω. "Η "Αρτεμς του Πονατιέ χάνει διαρκώς την όμορφιά της και τη δύναμή της. Δέν είνε λοιπόν μακριά ή ημέρα που ή έπίδοξος της γυναίκας αυτής στο βασιλέα θα σβύση όλότελα. "Από την ημέρα αυτή, Γαβριήλ, θ' άρχισή ή δική μου βασιλεία και, μάλιστα, ξέρω να βασιλεύω. Τότε ό άνθρωπος που μ' αγάπησε τώρα που είμαι μια γυναίκα άνίσχυρη, θα γίνη παντοδύναμος. Θα τον άνταμείνω βασιλιά. Αιτός ό άνθρωπος θα γίνη ό πραγματικός βασιλεύς της Γαλλίας... Γαβριήλ, θέλεις να γίνης ό άνθρωπος αυτός;

Και έπλωσε πρὸς το νέο ευγενή το χέρι της. "Ό Γαβριήλ γονάτισε άμέσως και φίλησε το λευκό εκείνο χέρι και είπτε:

—Μεγαλειοτάτη, είμαι ό πιο ταπεινός σας δούλος κι' ό πιο άφροσιμένος σας ύπυρος, μα...

—Μά, τον δέικνε ή Αικατερίνη μ' ένα χαμόγελο, δέν σας ζη-

— Γαβριήλ, θέλεις να γίνης ό άνθρωπος αυτός; ερώτησε ή Αικατερίνη κτυπάζοντας τον στα μάτια.

τάω μόνον αυτό, εγγενεζέ μου Ισπότη.

Τότε ο Γαβριήλ άναστήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε : —'Ακούστε, Μεγαλειοτάτη, Καταλαβαίνω τώρα τί θέλετε ἀπὸ μένα. Ἄλλὰ ἀγαπῶ τόσο τὴν Ἀρτέμιδα ντὲ Κάστρο, ὥστε καμμιά ἄλλη ἀγάπη, οὔτε μιάς βασιλοσύνης ἀκόμα, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη θέσι μέσα στὴν καρδιά μου...

—'Α! ἔκανε ἡ Αἰκατερίνη, μὲ τὸ μέτωπο γλοιοῦ καὶ μὲ τὰ χεῖλῃ οὐσιμένα.

Ἄ Γαβριήλ μὲ τὸ κεφάλι τώρα σκιμμένο, περιμένει ὡστόσο χωρὶς νὰ τρέμη, τὴν ἐκρηξί τῆς μανίας τῆς Αἰκατερίνης τὸν Μεδίκων. Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς σιωπῆς, ἡ βασίλισσα εἶπε, μὲ δυσκολία συγγρατῶντας τὴ μανία τῆς :

—Ξέρετε, κύριε ντ' Ἐξμέζ, ὅτι εἶσθε πολλὸ τοιμηρός, ἂν ὄχι ἀπρονόητος; Ποιὸς σὰς μίλησε γιὰ ξρωτα, κύριε; Πῶς νομίζετε ὅτι θέλησα νὰ σὰς γοητεύσω; Πρέπει νὰ ἔχετε πολλὴ μεγάλη καὶ μάταιη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας, γιὰ νὰ τοιμάτε νὰ πιστεύετε σὲ παρόμοια πράγματα καὶ γιὰ νὰ ἐξηγήτε μὲ τόση θρασύτητα μὰ εἰναια, τῆς ὁποίας εἶσθε ἀνάξιος... Προσβάλλετε, κύριε, μὰ γυναῖκα καὶ μὰ βασίλισσα!...

—Ὁ! Μεγαλειοτάτη, τραύλισε ὁ Γαβριήλ, ὁ σεβασμὸς μου εἶνε ἀπέραντος.

—Φτάνει! τὸν διέκοψε ἡ Αἰκατερίνη. Ἀρκετὰ μὲ προσβάλλετε, κύριε. Γιατὶ ἤρθατε ἔδω; Ποιά ἀφορμὴ σὰς ἔφερε; Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα ὁ ἔρωσ σας καὶ ἡ Ἀρτεμὶς ντὲ Κάστρο; ἤρθατε, εἶπατε, νὰ μοῦ ζητήσετε πληροφορίες. Ἀστεία πρόφασις! Θελήσατε νὰ κάνετε μὰ βασίλισσα τῆς Γαλλίας ἀστυνόμο τὸν ἐρώτητον σας... Αὐτὸ εἶνε ἀνήθικο καὶ ἄτιμο!...

—Ὁχι, Μεγαλειοτάτη, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ περήφανα. Δὲν προσβλήθηκατε γιατί σιναντήσατε ἕναν ἄνθρωπο τίμο, ὁ ὁποῖος προτίμησε νὰ σὰς πληρώσει, παρὰ νὰ σὰς ἀπατήσῃ....

—Σωπάστε, κύριε! φώναξε ἡ Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων. Σὰς διατάσσω νὰ σοπάστετε καὶ νὰ βγῆτε ἔξω. Πρέπει μάλιστα νὰ θεωρήτε τὸν ἑαυτὸ σας ἐτυγχί, γιατί δὲν θ' ἀποκαλιῶμαι σὲν βασίλισσα τὴν ἀγαρωκτῆριστή συμπεριφορὰ σας. Μὰ μὴν ξαναπαρουσιαστῆτε ποτὲ μπροστά μου καὶ θεωρήτε σὲ μέλλον τὴν Αἰκατερίνη τὸν Μεδίκων ὡς τὴν πῶ ἀδυσώπητη ἐχθρὰ σας. Ναι, θὰ σὰς ξαναβῶ, κύριε ντ' Ἐξμέζ, νὰ εἶστε γι' αὐτὸ βέβαιος. Μὰ τώρα βγῆτε ἔξω!

Ἄ Γαβριήλ ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε ἔξω, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξῃ.

—Ὡραία! σκέφτηκε στὰν ἕμεινε μόνος. Ἐνα ἀκόμα μῦθος!... Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε καμμιά σημασία ἂν μάθαινα τίποτε θετικὸ γιὰ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν Ἀρτέμιδα!... Ἡ σύζυγος κα' ἡ ἐννοουμένη τοῦ βασιλέως εἶνε παιὶ ἐγθρὸς μου... Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ Μαίρα δὲν θέλησε νὰ γίνω κα' ἐγθρὸς τοῦ ἰδίου τοῦ βασιλέως... Ἄς πάμε τώρα στὴν Ἀρτέμιδα... Ἡ ὥρα ἔφτασε καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ φύγω ἀπὸ κοντὰ τῆς περισσότερο θλιμμένος κα' ἀπελπισμένος!...

XVI

ΕΡΑΣΤΗΣ Ἡ ΑΔΕΛΦΟΣ ;

ἌΌταν ὁ Ἰάκωβος εἰσήγαγε τὸν Γαβριήλ μέσα σὲ τὸ δωμάτιο τοῦ ἡ Ἀρτεμὶς ντὲ Κάστρο εἶχε σὲ ἀνάκτορο τοῦ Λούβρου ὡς νόμιμη κόρη τοῦ βασιλέως, ἐκείνη ἔτρεξε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ μὲ μὰ χαρὰ ἐντελῶς παιδική.

—Ἐπὶ τέλους ἤρθες, Γαβριήλ! τοῦ φώναξε. Μὲ ποιά ἀνυπομονησία σὲ περιμένα, φίλε μου... Αἰσθάνομαι τὴν εὐτυχία νὰ ἔχεις εἶλθῃ μέσα μου... Μιλῶ μόνη μου, γελῶ μόνη μου, εἶμαι τρελλή... Μὰ ἤρθες, Γαβριήλ, κα' ἔτσι τώρα θὰ εἶμαστε εὐτυχισμένοι μαζί... Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; φίλε μου... Φαίνεται πολλὸ σκεφτικὸς καὶ θλιμμένος... Μήπως σκοπεῖς μ' αὐτὸ τὸ κατσοφρισμένο πρόσωπο νὰ ἐκδηλώσῃς σὲ μένα τὴν ἀγάπη σου καὶ σὲ τὸν πατέρα μου τὴν εὐγνωμοσύνη σου;...

—Στὸν πατέρα σου; ἔκανε ὁ Γαβριήλ. Ναι, ἂς μιλήσουμε γιὰ τὸν πατέρα σου, Ἀρτεμὶς... Ὅσο γιὰ τὴ σοβαρότητά μου πὸς σὲ ξαφνιάζει, εἶνε ἡ συνήθειά μου νὰ δέχομαι πάντα ἔτσι τὴν καλὴ τύχη... Δυσπιστῶ πολλὸ σ' αὐτή, γιατί ξέρω ὅτι συχνά, κάτω ἀπὸ τὴν εἰνοιά τῆς, κρύβεται ἕνας μεγάλος πόνος...

—Δὲν ἤξερα πὸς εἶσαι τόσο φιλόσοφος, Γαβριήλ, εἶπε ἡ νέα πευραγμένη κόποις. Μὰ εἶπε πὸς θέλεις νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν πατέρα μου;... Ὁ, πόσο εἶνε καλὸς καὶ μεγαλόμυθος, Γαβριήλ.

—Ναι, Ἀρτεμὶς... Σὲ ἀγαπᾶ πολλὸ, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ὁ! ἡ τρυφερότης τοῦ κα' ἡ γενναίότης τοῦ εἶνε ἀπέραντες, Γαβριήλ...

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στὴν Ἀμερική, πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων, γεννήθηκε ἕνα ἀγοράκι, τὸ ὁποῖο δικαίως θὰ μπορούσε νὰ ὀνομασθῆ τὸ «παιδὶ τοῦ ἀέρος». Γιατὶ εἶνε τὸ πρῶτο παιδὶ τοῦ γεννήθηκε μέσα σὲ ἀεροπλάνο.

—Ἡ μητέρα του, πὸς βρισκόταν στὸν τελευταῖο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς, ταξίδευε ἀεροπορικῶς ἀπ' τὴν πόλι ὅπου μένει, γιὰ μὰ μακρυνὴ πολιτεία.

—Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ταξιδίου, τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι κα' ἐπειδὴ τὸ ἀεροπλάνο δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διακόμῃ τὴν πτήση του, ἐπενέθη ἕνας συνταξιευτῆς τῆς γιατροῦ, τῆς παρέσχε τὰς βοηθείας του καὶ ὁ τοκετὸς ἔγινε αἰσιῶς εἰς τοὺς αἰθέρας.

—Κάποιος Γερμανὸς ψυχίατρος, ἀπ' τοὺς κορυφαίους τῆς παιτρίας του, βεβαιώνει ὅτι οἱ πὸς ἔξυττοι καὶ πνευματικῶδες ἄνθρωποι ἔχουν μικρὰ χέρια.

—Ὅσο πὸς ἔξυττος εἶν' ἕνας ἄνθρωπος, τόσο μικρότερα εἶνε τὰ χέρια του, κατὰ τὸ Γερμανὸ ψυχίατρο.

—Οἱ Ἀμερικανοὶ θεωροῦνται ὁ δημοκρατικώτερος λαὸς τῆς ἡρῆμῃ!

—Καὶ ὅμως οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν σ' ἀράνταστο βαθμὸ τὴ μανία τοῦ ἀριστοκρατισμοῦ.

—Ἐνας ἐκατομμυριόχοις τῆς Νέας Ἰόρκης ἀποφάσισε τελευταῖα νὰ ἑοδῆ τὴ μισὴ του περιουσία, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὸ γενεαλογικὸ τὸ δένδρο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀπεδείκνυε ἔτσι πὸς κατέγεται ἀπὸ οἰκονόμια εὐγενῶν.

—Ἡ ἀστὲς τῆς Νότιου Γροιλανδίας ἀπομακρύνονται κάθε χρόνο πενήντα μέτρα ἀπ' τὴς ἀστὲς τῆς Σκωτίας, συνετεία καθήσθησον.

—Τὰ μπαμποῦ, τὰ περὶ τῆς δένδρα τὸν Ἰνδιάν, εἶνε οἱ γίγαντες τοῦ φητικῶ βασιλείου.

—Τὸ συνηθισμένον τοῦς ἴψος εἶνε σαράντα μέτρα.

—Μία ἐπιστημονικὴ ἀποστολὴ διεπίστωσε τελευταῖα ὅτι τὸ μπαμποῦ ψηλόνει 40 ἐκατοστὰ τοῦ μέτρου κάθε μέρα.

—Στὸ Βερολίνο ἕνας δημοσιογράφος ἀνακάλυψε κάποιον ἀνδρόγυνο, πὸς ὁ ἄνδρας ἔχει εἰκοσιτέσσερα χρόνια νὰ μιλήσῃ μὲ τὴ γυναῖκα του!...

—Πρὸ εἰκοσιτέσσρων ἐτῶν οἱ σύζυγοι μιλούσανε γιὰ κάποια ἀφορμὴ ἀσπμαντῆ, κα' αὐτὸ τότε δὲν ἔχουν ἀλλάξει οὔτε λέξῃ μεταξὺ τοῦς.

—Καὶ ὅμως σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ ἐξακολούθησαν νὰ κατοκοῖν στὸ ἴδιο διαμέρισμα καὶ νὰ διαγύον κανονικῇ καὶ ἡσυχῇ ζωῇ.

—Ἐπαρκεῖται γενεῶς ἡ ἀντίληψις, ὅτι τὰ σκουλίρια εἶνε μουγγά.

—Ἐνας ἄλλος φυσιοδίρης, ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ παρατηρήσεις πολλῶν ἐτῶν, ἐξακρίβωσε ὅτι τὰ σκουλίρια μιλοῦνε μεταξὺ τοῦς καὶ συνεννοοῦνται, μὲ ἦχος τοῦς ὁποῖος εἶνε οἱ ἄνθρωποι δὲν μπορούμε νὰ τοὺς διακρίνομε, παρὰ μόνον μὲ εἰδικὸ μηχανήμα.

—Οἱ καταρομῆλληδες ρέτουν πρὸς τὴν ἐγγληματικότητα, περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους.

—Ἐτσι, τοῖνἀμῶστον, βεβαιώνει ἕνας Ἀγγλὸς ἀρχιδουμοφύλαξ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε τριανταπέντε χρόνια σὲ διάφορες φυλακὰς τῆς Ἀγγλίας.

—Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς φυλακισμένους, 60 ὀλο περίπου, ἦσαν καταρομῆλληδες.

—Ἀκουσον... Ἀκουσον... Ἐνας Γάλλος ψυχίατρος βεβαιώνει ὅτι τὰ ἀγαθότερα ἄνθρωπινα πλάσματα εἶνε ἡ τηλεφωνήτριες!... Ἄν κα' ἡ δουλειά τοῦς, λέγει, εἶνε ἐκνευρωτικῇ, ἂν κα' οἱ συνδρομηταὶ τοῦ τηλεφῶνου τόσο ἀπατητικῶ καὶ ἀπότομοι καὶ ὑβρισταὶ, ἐν τούτοις τὰ πινάκρια αὐτὰ πλάσματα διατηροῦν τὴν ψυχραιμία τοῦς καὶ τὴν καλοσύνη τοῦς.

—Ἡ Γράτσε τῆς Ἀγγλίας χτίζει καινούργια οἰκοδομήματα, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ σ' αὐτὰ τὰ γραφεῖα τῆς καὶ τὰ χρηματοαυθῶτιά τῆς.

—Ἡ οἰκοδομὲς αὐτὲς εἶνε χτισμένες σύμφωνα μὲ τὴν τελευταῖα λέξῃ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἔτσι ὥστε τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰ χρηματοκιβῶτιά τῆς νὰ μὴ διατρέχουν κανένα κίνδυνον οὔτε ἀπὸ πυρκαῖά, οὔτε ἀπὸ διαρρήξεις, οὔτε ἀπὸ βομβαρδισμοὺς ἢ δυναμιτιστικὰς ἀπάπειρες, οὔτε καὶ ἀπὸ καθήσθησεις τοῦ ἔδαφους.

—Μέσα στὴ φολιὰ μιάς ἀγριόχηννας, στὴν ὄχθη τοῦ Ταμέσεως, βρέθηκε τελευταῖα ἕνα δαχτυλίδι ἀξίας 15.000 λιρῶν στερλινῶν, 8 ηλ.α θ ἡ 7.500.000 σημερινῶν δραχμῶν!

